

Astrildz ordwaxling med
döden, wed den ädle och
späde jungfrus j.
Margareta...

1 Ic 1695 Gezelia, Margareta

National Library
of Sweden

Utskrifts ordwårling med Döden/

Med

Den Adle och Spåde Jungfrus

**M. MARGARETÆ
GEZELIÆ.**

Graf/

Hvilken tillöts åhr 1695.
den 6 Januarij.

Åf en Heerde i största hast
upptecknad.

Aftrild.

Skal doch ey ditt fräcka Sinne
Spåkas nånsin dolcke Död?
Ditt/ som alla tiders Minne
Fylt med Sorg til öfverflöd;
Dit/ som fräter menn'sko kroppar;
Dit/ som sliter Moormins band;
Dit/ som fäller mina Kroppar/
Öder både Sid och land.

Döden.

Hör du stormunt Fröjas unge/
Nyligt daggad af des bröst/
Stilla snart din läspand' tunga/
Höll in med din Barna-Röst.

Aftrild.

Käre säg hwad du så yrskar/
På dit Uhmins gamla lijf?
Hvem mon tro dig därför dyrskar?
Blif i dine skallor/ blif.
Rätt som jag ey kunde minnas/
Då du ey war ännu till;
Dina åhr wäl räkna hinna/
Hwad troo du då skrta wäl.
Nej! tänck på din Mordska Wäria/
Och ditt oförswarligt råån/
Hwar med du plåår Jorden håria/
Drifwa dådan Himlens låån/
Döden.

Du är sielfwer folckets plåga/
Ja ock mycket större tyf/
Heela Werldzens tårand' låga/
Arme hiertans Herre styf:

Men iag alt-från tråldom-lissar/
Kastar bort ditt swära Dof/
Hwarför man mig gärna prissar/
Men du heter älskogs Toof/

Astrild.

Äst du icke oförskämder/
Som så grofft mig griper an/
Achta at du blij ey klämder/
Utaf Ammon, Mars och Pan,
Som för mig til Jorden bocka:
Ja och sielf naturen Will
Mig til sina tienster locka.
Tacka du får tiga still.

Döden

Holt! iag är ju den som råder/
Sfwer hela Jordzens widd;
Utaf mina blida Näder

Är/ at Mars ey blifwer spridd
Uti Lufften såsom aska/

Ja din Pan och Ammon skull/

Så snart iag begynte raska/
Hölias neer i stofft och Mull.

Säg mig om ey rummen sulle

Skulle bliwa iman kortt/

Der iag ey dem minsta skulle/

Drifwa somt från betet bortt.

Astrild

Du wil dina Schiälmstreck lindra

Med ett snart förswinnand steen:

Men troo mig iag skall det hindra/

Zwätta dig af Schmincken reen.

Sij hijt neer du hins afföda/

Fostrad uppå Riphels bärg/

Hwi

8
Hwij stå mångens ögon röda/
Spåda benen uthan mårg?
Hwij måst' dygden blödig gråta/
Fru Moor min til tårar blif?
Hwem haar giordt at Nympher låta/
Sorgligt / kan du detta sij?
är en du din bistre schielmer/
Som haar blomman Mordiskt qwåst?
Som en achtar Panzar / Hielmer/
Når du haar din Tirfing hwåst/
Du haar denna Rosan skurit
Ut af Röttren plöskligt neer/
Den man meente skulle burit
Lufwa fruchter åhren fleer.

Når Astrid hade detta sagt
Kom Pallas neer från öfre trage
och sa till dem dese Ord:

Sag haar med undran hördt Er fåfengt orden deela/
Och efter iag förstådt Er bägge lijka feela;
Så wil iag med ett ord den twisten hafwa skild/
På det I ey må meer om henne fara wild.
Du Astrid mödar dig helt fåfengt med din klaga/
Och hon dig aldrig kändt ell' tänckt sig at behaga.
Sij huru utan dig des gillie bättre gådt!
Så att ett Ewiggt wål är hennes gifstolott.
Sij sielfwa Adens Sool är hennes Brudgumwordem
Hos hwilken hon nu är; men då hon war på jorden
Des sinu war idell dygd/hwar på man undradt haar/
At en så spåder Kropp/ så lufwa fruchter haar.
Du död/ du stråpper och förgåfwes af dit wålde/
Ty man är wis uppå/ at det så hårdt en gälde/
Som du inbillad' dig. Nu märcker du dit feel/
Du haar allenast giordt til jord des sambre deel.